

La mort i el cel de les papallones

Seria bonic morir per convertir-te en papallona... sempre que deixessis el cor i la memòria al capoll i no haguessis de finir, un cop més, al parabrisa d'un cotxe

Sempre m'han dit que pateixo una obsessió per la mort, però, és que hi ha res més segur i definitiu a la vida? Tanmateix, parlar del traspàs és absolutament gratuït. Ningú pot donar fe de res i només la fe es dóna per resposta, quan l'única resposta és el buit que ens queda als que ens quedem aquí.

És així.

Hi ha un moment en què la mort se't fica a casa. Tots ho esperem, la mort i el moment, però no saps mai com n'és de dolorós fins que la trobes dinant amb tu, distesa i natural, a l'altre cap de la taula. Aleshores, parlar del traspàs ja no ho és de gratuït i irrellevant, perquè el trànsit, en primera o en segona persona -tant se val-, condiona el present i marcarà, pràctica o sentimentalment, la resta de l'existència de la primera persona del plural que conviu i s'estima sota el sostre d'aquella llar que són la família i els amics sincers del que ja no hi és.

En un instant (aquell que hi ha entre la tranquil·litat de l'anar passant i l'aclaparament de l'irreversible final), aquells detalls, aquells gestos quotidians imperceptibles o desatesos per les rutines, es fan evidents, cobren importància i comencen a tenir un significat especial; perquè cada detall, cada gest i cada rutina poden deixar de ser quotidians, per ser els últims -l'última vegada- i passar a ser només un record, en qualsevol moment.

Aquella tassa bruta de cafè a la pica, l'armari sempre mig obert, els cabells al raspall, el dringar de les claus darrera la porta abans d'obrir-la... El sopar de Nadal, els aniversaris, Patum... O, fins i tot, una tonada, una melodia xiulada, les paraules intruses d'un vers del Pitarra en una conversa, una tenora o un aplec de sardanes; passen de ser seqüències inqüestionables, moviments anodins o, inclús, repeticions odioses, a ser entranyables i, per la seva absència, des d'ara, agulles d'acer que, cada vegada que les trobes o les trobes a faltar, se't claven a l'ànima.

Tot té o tindrà aquesta seva última vegada, i la poesia de les coses quotidianes es comença a escriure, primer, amb llàgrimes i després amb cicatrius al fons d'aquesta intangible, d'aquesta enigmàtica, d'aquesta profanada i d'aquesta, mai més, innocent ànima.

Sense haver-ho previst ningú, de sobte, tot és diferent per a tothom.

La vida és un garbuix de fils de seda i filferro espinós, amb tu a dins que et bellugues mesuradament per gaudir de l'esgarripança suau dels uns sense punxar-te amb l'altre. Però, molts cops, un estímul inesperat o una convulsió desafortunada fan que t'esgarrinxis

l'espina, les extremitats i les natges, mentre amb les mans, instintivament, et protegeixes els genitals i la cara, conscient de què no tens altre remei que serrar les dents i aguantar el dolor, intentant de tornar a acomodar-te, desitjant que passi molt de temps fins la propera vegada.

Com l'eruga, quan naixem, teixim la nostra pròpia crisàlide on viurem confortables entre esgarrinxada i esgarrinxada, fins que la mort esquinci el capoll i la nostra ànima s'enlairi per sempre al cel de les papallones.

El cel! Jo només he pogut veure papallones. Tanmateix, seria bonic morir per convertir-te en papallona... sempre que deixessis el cor i la memòria al capoll i no haguessis de finir, un cop més, al parabrisa d'un cotxe o amb una altra agulla d'acer travessant-te el tòrax, exhibida i classificada en una col·lecció macabra.

Hi ha un dia que, quan et lleves, ignores que no l'oblidaràs mai més, malgrat, de vegades, aquest dia, l'esperis de ja fa temps.